

Ah!, NO EXISTEIXO

SOC

La GOLA de Míster Folch

Publicat el [28 Europe/Andorra agost 2020](#)

Si esteu tips d'aquest desastre d'any, us aconsello la prosa d'Adrià Pujol Cruells. Per a ell, l'any 2020 està sent fructuós. Podeu començar pel petit assaig **La gola**, editorial Fragmenta. **Com respirar, necessitem menjar i beure. La primera mossada eròtica-goluda a la poma ens va condemnar i encara em pregunto per què.** El sentiment de culpa és l'origen dels pecats. Els pecats capitals que trobareu històricament ben explicats a les pàgines 10 i 11. El text comença a la pàgina nou, és a dir, va per feina i s'agraeix que ens ho deixi clar només començar. A la 42 i següents, hi aprofundeix després de fer un viatge astral pels set cels pagans, gnòstics, cristians i la necessitat d'endreçar la maldat humana. La dita ja ho diu que amb pa i vi -i una poma de postres- es fa bon camí. Cal escoltar la cançó **El setè cel** de Jaume Sisa per trobar-hi una síntesi paranoicocrítica més acurada d'aquest invent irreal que és la terrestritat. Ens ve a dir que abans s'afartaven els reis i aristòcrates, els pape

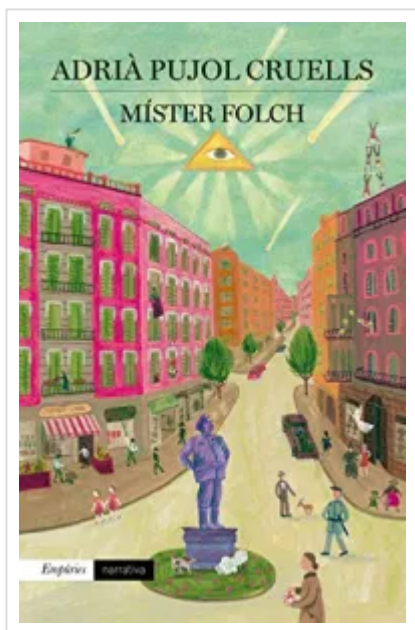

s i capellans, els amos capitalistes i família. Avui dia, la gola no té remei, s'ha democratitzat. Els rics continuen reservant taula amb mesos d'anticipació al menú degustació de 35 plats a 200 € pel cap baix i sense comptar el vi als temples de la gola de les estrelles Michelin -a major glòria dels sacsons/pneumàtics que llueix alegrement el seu ninot. La resta, el que

queda de l'anomenada classe mitjana, els que compren a les grans superfícies amb cupons de descompte i l'aplicació del mòbil per mirar els grams de sucre, els que carreguen els caps de setmana de tota mena de productes sense mirar la qualitat alimentària mentre puguin compensar l'herència famolenca dels avantpassats de qualsevol lloc del món, tots, goluts, anem més que farts. **La golafreria ha passat de ser una ofensa a Déu a ser un pecat social.** I amb el rau-rau del remordiment, no em vull deixar aquells que algú sense ànima i amb la panxa plena titlla de superflus. Aquests encara senten el rau-rau de la gana a les cues de les entitats benèfiques.

L'altre aspecte remarcable de l'autor és que poques vegades m'he trobat amb un estil tan viu i un lèxic que m'obligui a utilitzar el diccionari tan sovint. No és un pecat, és una virtut. Com diu Joaquim Carbó és molt d'agrar la concisió en l'exposició de les idees que té l'autor. Sí, a més hi afegiu una "agilitat sorprenent amb uns girs idiomàtics ben poc freqüents, i per a mi (per al Sr. Carbó) fins i tot inèdits o desconeguts. És una fàbrica de metàfores, d'una manera molt personal d'expressar idees, accions i pensaments. És capaç, en la mateixa pàgina o frase, barrejar amb sentit el registre estàndard, el col·loquial i el culte-literari arcaic: **"veliaquí l'expressió popular omplir-se la boca de per assenyalar el superb, el plom, el saberut, el mediocre, el moralista o el cunyat"**. Pot ser un do diví o, en altres paraules, una característica morfològica de les seves sinapsis verbals que l'herència natural i la influència cultural de les terres empordaneses l'han dotat. Que ho expliqui ell que és bon antropòleg holístic (hauria de dir integral, però em ressona a desdejuni de cereal) de l'actualitat vista en les pel·lícules, sèries, llibres, videojocs o còmics.

Per comprovar que aquesta virtut de **bellesa narratològica** no és flor d'un dia llegiu la novel·la **Mister Folch**, publicada a Empúries. Tot un exercici tridàctil de prestidigitació, il·lusionisme i malabarisme on fa baixar Nostre Senyor per fer-lo protagonista de les misèries de la postguerra al voltant del Passeig de Gràcia. A partir d'una narració omniscient, jugant amb el punt de vista, l'autor interpel·la el lector i parla amb ell mateix amb un do de llengua i llengües sobrehumà. Insistei

xo, no sé d'on treu el lèxic. És molt probable que sigui una flaqueza meva o una diferència de camps i mars semàntics. No m'imagino criatura més oposada a l'autor del Baix Empordà que un lector del Baix Segre. Un begurenc terrassà de poble de marina i, ben segur, pescador i l'altre mercer-pagès renegat que pensa en romanços tendres de la llunyana terra aigualida per

minsos, insípidos líquids antics de trull a la vora de la xera de rabasses d'olivera DOP i camals esporgats a tisora i xurrac. Vull pensar que ens uneix el desarrelament cultural urbà, tot art **irroent** i que ens agrada menjar i garrar. **Endrapar més o menys és inevitable, i si ho podeu fer envoltats d'amics en una sobretaula llarga**, estalviareu en psicòlegs, psiquiatres i *coachs* alternatius als capellans en hores baixes.

En Pujol Cruells té mà, té bona mà per a la lletra. Aprofitant el frèndol -així en diu l'Adrià de l'ímpetu- miraré de llegir **L'embús**, un altre llibre del fecund escriptor publicat el proppassat juliol per La Galera a la col·lecció juvenil. Espero que la lleugeresa de l'ésser jovencell protagonista m'ajudi a passar l'empatx, l'empinyonada coronaviral que sembla que durarà. No ho sé, a veure què dura més, la corona o el virus. Mentrestant, llegim, parlem i *jalem* tota la manduca que puguem. **Bé cal dinar i bé cal departir**.

COMPARTEIX AIXÒ:

MATAR EL JUDICI

11 11Europe/Andorra
gener 11Europe/Andorra
2019
A "autoritarisme"

Sense mandra

1 01Europe/Andorra gener
01Europe/Andorra 2020
A "General"

2020 ens ha sortit afollat*

4 04Europe/Andorra abril
04Europe/Andorra 2020
A "General"

Aquesta entrada s'ha publicat dins de **General** i s'ha etiquetat en **Gola**, **Mister Folch**, **pecat capital** per **jfk12196**. Afegiu a les adreces d'interès l'**enllaç permanent** [<https://blocs.mesvilaweb.cat/jfk12196/2020/08/28/la-gola-de-mister-folch/>] .